

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/apdp.v102.2024.5>*Г. І. Гембара*

ПОРЯДОК ВІДКРИТТЯ СПРОЩЕНОГО ПОЗОВНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Постановка проблеми. Сьогодні в адміністративному судочинстві спрощене позовне провадження істотно превалює над загальним позовним провадженням, що підкреслює необхідність дослідження питання ініціювання цієї форми позовного провадження та актуалізує обрану тематику. Змістовний аналіз адміністративно-процесуального законодавства та академічного погляду вчених на порядок відкриття спрощеного позовного провадження надасть можливість сформулювати авторський підхід до розв'язання колізійних питань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти порядку відкриття спрощеного позовного провадження у різних видах судочинства знаходились у полі зору таких вчених як: С. О. Короед, О. М. Соловійова, О. І. Угриновська, І. В. Завальнюк та ін. Проте детальне дослідження особливостей ініціювання спрощеного позовного провадження для розгляду адміністративної справи та порядку вирішення цього питання залишилось поза увагою науковців. Тому **метою** цієї статті є аналіз правового регулювання відкриття спрощеного позовного провадження в адміністративному судочинстві, дослідження судової практики з цього питання, демонстрація проблемних моментів та формування пропозицій удосконалення законодавства.

Виклад основного матеріалу. Обрання судом форми позовного провадження, за правилами якої буде здійснюватися розгляд адміністративної справи є дією суду, яка вчиняється на стадії відкриття провадження у справі після встановлення відсутності підстав для залишення позовної заяви без руху, повернення позовної заяви чи відмови у відкритті провадження у справі, а також після вжиття заходів щодо перевірки місця перебування/проживання відповідача фізичної особи.

Важливо наголосити, що питання обрання форми позовного провадження хоча і вирішується при відкритті провадження у справі, проте не є остаточним, позаяк може бути зміненим під час розгляду справи за певних умов, окремі з яких будуть розкриті надалі.

Результат вирішення питання щодо форми позовного провадження, за правилами якої буде здійснюватися розгляд справи, фіксується в ухвалі про відкриття провадження у справі, що прямо вимагається пунктом 4 частини дев'ятої статті 171 Кодексу адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV (далі – КАС України).

Цікаво, що суди й у назві самої ухвали про відкриття провадження у справі вказують форму позовного провадження. Так, проаналізувавши судову практику щодо найменування ухвал, якими суди відкривають провадження у справі, встановлено, що: Одеський окружний адміністративний суд 04.08.2023 постановив ухвалу про відкриття спрощеного провадження в адміністративній справі

№ 420/19042/23, Львівський окружний адміністративний суд 07.08.2023 постановив ухвалу про відкриття загального позовного провадження в адміністративній справі № 380/17945/23, Харківський окружний адміністративний суд 08.08.2023 постановив ухвалу про прийняття позовної заяви до розгляду та відкриття спрощеного провадження в адміністративній справі № 520/19035/23, Київський окружний адміністративний суд 09.08.2023 постановив ухвалу про відкриття спрощеного провадження в адміністративній справі без проведення судового засідання (справа № 320/26482/23).

Варто погодитись з раніше викладеною думкою науковців щодо невідповідності такого формулювання назв ухвал законодавчій термінології, з огляду на те, що стадія відкриття провадження у справі не залежить від того, за якими правилами позовного провадження буде розглядатися справа, тобто від форми позовного провадження [1]. Підтвердженням цього судження є і те, що у КАС України неодноразово вживається саме термін «ухвала про відкриття провадження у справі» (частина четверта статті 37, частина четверта статті 92, частина четверта статті 123, пункт 5 частини четвертої статті 169, частини десята, дванадцята статті 171, стаття 174, пункт 10 частини першої статті 240 КАС України та ін.). Тому такою, що відповідатиме термінології КАС України буде постановлення ухвали про відкриття провадження у справі.

Щодо самого порядку вирішення питання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження, то він варіюється залежно від того чи справа є малозначною в силу закону, чи може бути визнана такою судом.

Якщо справа є малозначною в силу закону (пункти 1-9, 11 частини шостої статті 12 КАС України), то суд відкриває провадження щодо її розгляду за правилами спрощеного позовного провадження незалежно від волевиявлення позивача і думки відповідача. Такий імператив спрямований на забезпечення засади своєчасності судового захисту при розгляді визначених законодавцем незначних за складністю справ.

Водночас якщо справа не є малозначною в силу закону, але може бути визнана такою судом та розглядатися в порядку спрощеного позовного провадження (пункт 10 частини шостої статті 12 КАС України), то суд вирішує питання форми позовного провадження або за власним розсудом, або за клопотанням позивача. Іншими словами, суд може визнати справу малозначною, яка не є такою в силу закону як з власної ініціативи, так і з ініціативи позивача, зазначивши про це в ухвалі про відкриття провадження у справі та розглянувши її за правилами спрощеного позовного провадження.

Отже, обов'язковою передумовою для розгляду адміністративної справи в порядку спрощеного позовного провадження є її малозначність в силу закону або за висновком суду. Якщо ж справа не відноситься до будь-якої із визначених законодавцем малозначних справ (пункти 1-9, 11 частини шостої статті 12 КАС України) і суд не вважає її малозначною, то вона підлягає розгляду за правилами загального позовного провадження.

Ініціювання спрощеного позовного провадження позивачем, як вбачається з частини першої статті 259 КАС України, здійснюється у формі клопотання, яке

подається у письмово одночасно з позовною заявою або може міститися у ній. Про можливість долучення цього клопотання до позовної заяви вказано й у частині п'ятій статті 161 КАС України.

Таке клопотання за своєю природою є заявою з процесуальних питань, а тому у разі його подання окремим документом, воно повинно відповідати загальним вимогам до форми та змісту заяви, які містяться у статті 167 КАС України. У протилежному, якщо недоліки клопотання не дають можливості його розглянути або воно є очевидно безпідставним та необґрунтованим, то суд має застосувати положення частини другої статті 167 КАС України та повернути таке клопотання позивачу без розгляду. Прикладом очевидної безпідставності є подання клопотання після відкриття провадження у справі.

Згадане клопотання має стосуватися розгляду у спрощеному позовному провадженні всієї справи, про що зазначено у частині другій статті 259 КАС України. В іншому разі, якщо таке клопотання буде стосуватися частини позовних вимог, суд повинен повернути його без розгляду, зазначивши про це в ухвалі про відкриття провадження у справі.

Отже, встановивши відповідність клопотання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження вищеписаним вимогам, суд розглядає таке по суті та вирішує питання можливості віднесення конкретної справи до справ незначної складності.

Незалежно від суб'єкта ініціювання спрощеного позовного провадження (суд чи позивач) суд при розгляді питання можливості визнання справи малозначною повинен обов'язково врахувати критерії, визначені у частині третій статті 257 КАС України, а саме: значення справи для сторін; обраний позивачем спосіб захисту; категорію та складність справи; обсяг та характер доказів у справі (в тому числі необхідність призначення експертизи, виклику свідків тощо); кількість сторін та інших учасників справи; чи становить розгляд справи значний суспільний інтерес; думку сторін щодо необхідності розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження [2]. Всі ці критерії є оціночними і враховуються судом у розрізі конкретних обставин справи.

В разі відсутності після врахування вищевказаних критеріїв підстав для визнання справи малозначною, суд відмовляє у задоволенні клопотання позивача та розглядає справу в порядку загального позовного провадження (призначає підготовче засідання), про що зазначає в ухвалі про відкриття провадження. Якщо ж суд дійде висновку про необхідність задоволення клопотання позивача, то відкриває спрощене позовне провадження і встановлює відповідачу строк для подання заяви із запереченнями щодо цієї форми позовного провадження, який, як вбачається з частини дванадцятої статті 171 КАС України, не може бути меншим п'яти днів з дня вручення ухвали. У разі подання відповідачем заяви із запереченням, суд на підставі пункту 2 частини четвертої статті 260 КАС України може протягом двох днів із дня її надходження постановити ухвалу про залишення її без задоволення або про розгляд справи за правилами загального позовного провадження та заміну засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням [2].

У цьому контексті слід звернути увагу на неповноту положення пункту 2 частини четвертої статті 260 КАС України, оскільки воно передбачає лише заміну засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням. Проте, відкриваючи провадження у справі за правилами спрощеного позовного провадження, суд може і не призначати судові засідання, тобто розглядати справу без повідомлення сторін (письмове провадження). У такому випадку, у разі обґрунтованості заперечень відповідача, суд постановляє ухвалу про розгляд справи за правилами загального позовного провадження та призначення підготовчого засідання.

Таким чином, пропонуємо внести зміни до пункту 2 частини четвертої статті 260 КАС України та викласти його у наступній редакції: «розгляд справи за правилами загального позовного провадження та призначення підготовчого засідання або заміну засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням».

Окрім цього, частина п'ята статті 260 КАС України надає відповідачу право ініціювати перехід до розгляду справи за правилами загального позовного провадження і після встановленого судом строку, якщо такий строк пропущений з поважних причин. Фактично у цій нормі йдеться про можливість продовження строку, встановленого судом, а тому вона є відсилочною і застосовувати її необхідно у взаємозв'язку зі статтею 121 КАС України.

На наше переконання, описані вище законодавчі положення щодо порядку розгляду клопотання позивача не є цілком досконалими при застосуванні на практиці. До прикладу, відповідач може не заперечувати щодо розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження з різних причин (з огляду на необізнаність чи з метою умисного створення перешкод суду в розгляді справи в розумні строки та можливістю надалі посилатись на це при розгляді його апеляційної скарги), але подати значну кількість доказів чи викласти у відзиві нові обставини, які потребують чимало часу для дослідження. Тобто може відбутися зміна критеріїв, визначених у частині третій статті 257 КАС України, які враховувались судом при вирішенні питання можливості розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження. Проте в таких випадках норми КАС України не надають право суду ні з власної ініціативи, ні з ініціативи позивача перейти до розгляду справи в порядку загального позовного провадження, наслідком чого є не лише порушення строків розгляду адміністративної справи в порядку спрощеного позовного провадження, але й загроза у повноті дослідження всіх доказів.

Практика показує, що попри відсутність норми, яка б надавала право перейти до розгляду справи за правилами загального позовного провадження, суди все ж проводять таку зміну форми позовного провадження.

Так, Львівський окружний адміністративний суд, розглядаючи за правилами спрощеного позовного провадження справу № 1.380.2019.001586 за позовом ОСОБА_1 до Головного управління Національної поліції у Львівській області про визнання протиправною бездіяльності Головного управління Національної поліції у Львівській області щодо непризначення та не виплати ОСОБА_1 одноразової грошової допомоги, ухвалою від 16.09.2019 задовольнив клопотання позивача про розгляд справи в порядку загального позовного провадження та ухвалив:

розглянути справу за правилами загального позовного провадження; замінити засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням [3].

Вважаємо, що оптимальним виходом з подібних ситуацій, коли після відкриття спрощеного позовного провадження змінюються обставини справи, які істотно впливають на критерії, викладені у частині третій статті 257 КАС України, є надання суду можливості переходу у загальне позовне провадження (шляхом постановлення ухвали) з ініціативи однієї зі сторін чи з власної ініціативи. Це б усунуло процесуальну «пастку» для суду і вимушене порушення процесуальних норм.

Закінчивши з дослідженням порядку вирішення питання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження за клопотанням позивача, переходимо до особливостей ініціювання судом розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження.

Перед цим варто розкрити дискусійне в науці питання щодо можливості розгляду справи, яка не є малозначною в силу закону за такими правилами саме з ініціативи суду.

Так, на думку С. О. Короеда, чинне адміністративно-процесуальне законодавство передбачає, що лише за наслідками розгляду клопотання позивача, поданого в порядку статті 259 КАС України, суд може розглянути за правилами спрощеного позовного провадження справу, яка не є малозначною за статтею 12 КАС України. Одночасно, формуючи такий висновок, науковець критично ставиться до обмеження дискреційних повноважень суду на власний розсуд застосовувати спрощене позовне провадження [4].

Протилежний до наведеного підхід підтримує О. М. Соловійова, яка вважає, що будь-яка адміністративна справа, за винятком тих, що перераховані в пунктах 1-9 частини шостої статті 12 КАС України, виходячи з конкретних обставин справи, може бути розглянута в порядку спрощеного провадження, за умови, що процесуальним законом вони не відносяться до тих, які мають розглядатися за правилами загального позовного провадження. Такий розгляд може відбуватися як за клопотанням позивача, так і з ініціативи суду [5].

Дійсно, можна частково погодитись із судженням С. О. Короеда, що у КАС України відсутня пряма норма, яка б вказувала на право суду розглянути справу, яка не є малозначною в силу закону (пункт 10 частини шостої статті 12 КАС України) в спрощеному порядку, що навряд чи цілком відповідає принципу правової визначеності.

Натомість про такі дискреційні повноваження суду свідчить ґрунтовний, системний аналіз норм процесуального закону, а саме:

1) послідовність викладу частини другої та частини третьої статті 12 КАС України свідчить про надання законодавцем загальному позовному провадженню виняткового характеру, а спрощеному позовному провадженню – основного. Тому абсолютно нелогічним буде застосування спрощеного у випадках коли справа не є малозначною в силу закону лише за клопотанням позивача;

2) у пункті 10 частини шостої статті 12 КАС України йде мова про те, що справами незначної складності є й інші справи, у яких суд дійде висновку про їх незначну складність, не згадуючи про обов'язковість для цього клопотання позивача. Тобто,

виходячи з протилежного, суд може сформулювати висновок про незначну складність справи й з власної ініціативи;

3) у частині другій статті 257 КАС України передбачено правило про розгляд в порядку спрощеного позовного провадження будь-якої справи, за винятком тих, які розглядаються лише в загальному позовному провадженні. У зв'язку з цим, задля дотримання цього положення саме суд повинен ініціювати розгляд певної справи в спрощеному порядку, якщо позивач не подав відповідного клопотання. Такий підхід відповідатиме суті адміністративного судочинства та підтверджуватиме активну роль адміністративного суду у вирішенні публічно-правового спору;

4) аналіз упорядкування частин статті 260 КАС України дає підстави для висновку, що у частині першій, яка є загальною, йдеться про вирішення питання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження, при цьому не міститься обов'язковості клопотання позивача. Натомість у частинах другій-шостій цієї ж статті вже конкретизується порядок розгляду справи в спрощеному порядку за клопотанням позивача, який не має виняткового характеру.

До наведеного тлумачення процесуальних норм важливо додати і те, що необізнаність позивача щодо існування двох форм позовного провадження, можливості визнання його справи справою незначної складності (пункт 10 частини шостої статті 12 КАС України) та розгляду в спрощеному позовному провадженні не може мати наслідком її вирішення лише в загальному позовному провадженні.

Протилежний підхід до досліджуваного питання свідчатиме про надмірний формалізм у застосуванні закону та призведе до розгляду справ, які не є складними, у значно триваліші терміни, а відтак нівелюватиме мету запровадження спрощеного позовного провадження і таку складову завдання адміністративного судочинства як своєчасний судовий захист.

До цього ж, варто наголосити на правових висновках Верховного Суду щодо цього питання. Для прикладу, Касаційний адміністративний суд у постанові від 22.11.2022 у справі №320/8522/20, аналізуючи статтю 257 КАС України, виснував, що у порядку спрощеного позовного провадження розглядаються справи незначної складності (частина шоста статті 12 КАС України), а також інші адміністративні справи, щодо яких процесуальний закон не містить імперативних норм про їхній розгляд за правилами загального позовного провадження або ж про заборону розглядати їх за правилами спрощеного позовного провадження. За відсутності імперативних вимог до порядку розгляду справи (спрощеного або загального) презюмується, що суд розглядає усі адміністративні справи за правилами спрощеного позовного провадження. Виходячи зі змісту частини другої статті 257 КАС України, за відсутності у процесуальному законі вказівки на необхідність розгляду справи (з огляду на її категорію) тільки за правилами загального позовного провадження, суду дозволено розглядати цю справу за правилами спрощеного позовного провадження [6].

Саме такої позиції дотримуються й адміністративні суди першої інстанції, визнаючи з власної ініціативи справи, які не є малозначними в силу закону, справами незначної складності, та розглядаючи їх в порядку спрощеного позовного провадження. Наприклад, на розгляді Львівського окружного адміністративного суду перебувала справа № 380/8514/23 за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «КАТРАН-М»

до Головного управління ДПС у Львівській області, Державної податкової служби України, в якому позивач просив: визнати протиправним та скасувати рішення комісії з питань зупинення реєстрації податкової накладної/розрахунку коригування в Єдиному реєстрі податкових накладних Головного управління ДПС у Львівській області № 8466924/20770119 від 21.03.2023 про відмову у реєстрації податкової накладної № 1 від 06.02.2023; зобов'язати Державну податкову службу України зареєструвати податкову накладну № 1 від 06.02.2023 в Єдиному реєстрі податкових накладних датою її фактичного створення. Ухвалою від 01.05.2023 суддя прийняла вказану позовну заяву до розгляду й відкрила провадження у справі з ініціативи суду за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін (у письмовому провадженні) [7]. Як бачимо, ця справа не відноситься до жодної з визначених у пунктах 1-9, 11 частини шостої статті 12 КАС України справ незначної складності. У зв'язку з цим, зважаючи на відсутність клопотання позивача, суддя при постановленні цієї ухвали у її мотивувальній частині здійснила посилання на частину другу статті 257 КАС України, яка передбачає можливість розгляду за правилами спрощеного позовного провадження будь-якої справи, віднесеної до юрисдикції адміністративного суду. До цього ж, суддя встановила, що вказана справа не відноситься до справ, які відповідно до частини четвертої статті 257 КАС України не можуть розглядатися в порядку спрощеного позовного провадження.

Отже, як системна інтерпретація положень КАС України, так і аналіз судової практики підтверджують правильність вищенаведеного висновку про можливість суду з власної ініціативи розглянути в порядку спрощеного позовного провадження справу, яка не є малозначною в силу закону, перед тим, визнавши її справою незначної складності.

Висновки. Обрання форми позовного провадження здійснюється судом на стадії відкриття провадження у справі та фіксується в ухвалі про відкриття провадження у справі. Однак не є остаточним та може бути зміненим за певних умов. Порядок вирішення питання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження варіюється залежно від того чи справа є малозначною в силу закону, чи може бути визнана такою судом. Якщо справа є малозначною в силу закону, то суд відкриває провадження щодо розгляду такої справи в порядку спрощеного позовного провадження незалежно від волевиявлення позивача і думки відповідача. Якщо ж справа не є малозначною в силу закону, але може бути визнана такою судом, то суд вирішує питання щодо відкриття спрощеного позовного провадження або за власним розсудом, або за клопотанням позивача. Таким чином, обов'язковою передумовою для розгляду адміністративної справи в порядку спрощеного позовного провадження є віднесення законом цієї справи до категорії малозначних або висновок суду про визнання будь-якої іншої справи малозначною, за винятком справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження.

Література

1. Угриновська О. І., Гембара Г. І. Спрощене позовне провадження: законодавча регламентація та проблеми судової практики. *Підприємництво, господарство і право* : загальноукраїнський науково-практичний господарсько-правовий журнал. 2018. № 12. С. 85–89.

2. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2005. № 35-36, № 37. Ст. 446. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> (дата звернення: 15.03.2024).

3. Ухвала Львівського окружного адміністративного суду від 16.09.2019. Справа № 1.380.2019.001586. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/84290264> (дата звернення: 02.04.2024).

4. Короед С.О. Інститут спрощеного позовного провадження за проектом нової редакції Кодексу адміністративного судочинства України. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2017. Випуск 2.

5. Соловійова О. М. Розгляд адміністративних справ порядку спрощеного позовного провадження. *Вісник НААУ*. Червень 2023 року. № 6(92). URL: https://unba.org.ua/assets/uploads/news/vidannya/2023-06-30-v-snik-6-2023_649e6b33cf610.pdf (дата звернення: 02.04.2024).

6. Постанова Верховного суду від 22.11.2022 у справі № 320/8522/20. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107461330> (дата звернення: 15.04.2024).

7. Ухвала Львівського окружного адміністративного суду від 01.05.2023. Справа № 380/8514/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110580354> (дата звернення: 15.04.2024).

Анотація

Гембара Г. І. Порядок відкриття спрощеного позовного провадження в адміністративному судочинстві. – Стаття.

Статтю присвячено дослідженню передумов та особливостей відкриття спрощеного позовного провадження в адміністративному судочинстві. Вивчення цього питання зумовлено тим, що вибір форми позовного провадження має важливе значення для розгляду справи та значний вплив на реалізацію процесуальних прав учасників справи.

У межах наукової праці встановлено, що форма позовного провадження обирається на стадії відкриття провадження у справі у разі відсутності підстав для залишення позовної заяви без руху, повернення позовної заяви чи відмови у відкритті провадження у справі, а також після вжиття заходів щодо перевірки місця перебування/проживання відповідача фізичної особи. Обрана форма позовного провадження повинна фіксуватися в ухвалі про відкриття провадження у справі та надалі може бути змінена за певних умов.

Досліджено процедури вирішення питання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження залежно від законодавчого розуміння і визначення справ незначної складності. Виснувано, що порядок вирішення питання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження варіюється від того чи справа є малозначною в силу закону, чи може бути визнана такою судом.

Розглянуто основні вимоги до клопотання позивача про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження та визначено наслідки їх недотримання. Окреслено наслідки подання відповідачем заяви із запереченнями щодо цієї форми позовного провадження та визначено окремі недоліки у їхній юридичній конструкції.

Проведено системне тлумачення процесуальних норм та здійснено аналіз практики судів різних інстанцій на предмет можливості ініціювання судом розгляду в порядку спрощеного позовного провадження справи, яка не є малозначною в силу закону.

Підсумовано, що обов'язковою передумовою для розгляду адміністративної справи в порядку спрощеного позовного провадження є віднесення законом цієї справи до категорії малозначних або висновок суду про визнання будь-якої іншої справи малозначною, за винятком справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження.

Ключові слова: форма позовного провадження, спрощене позовне провадження, відкриття провадження, клопотання позивача, ініціатива суду.

Summary

Hembara H. I. The procedure for opening a simplified legal proceedings in administrative justice. – Article.

The article is devoted to the study of the prerequisites and peculiarities of opening a simplified legal proceedings in administrative justice. The study of this issue is due to the fact that the choice of the form of legal proceedings is important for the consideration of the case and has a significant impact on the realization of the procedural rights of the participants in the case.

Within the scope of the scientific work, it was established that the form of legal proceedings is chosen at the stage of opening proceedings in the case when there are no grounds for leaving the legal statement without movement, returning the legal statement or refusing to open legal proceedings in the case, as well as after taking measures to verify the location/residence of the individual defendant. The chosen form of legal proceedings must be fixed in the decision to open proceedings in the case and may be changed in the future under certain conditions.

Procedures for resolving the issue of consideration of the case according to the rules of simplified legal proceedings, depending on the legal understanding and definition of cases of minor complexity, have been studied. It was concluded that the procedure for resolving the issue of consideration of the case according to the rules of simplified legal proceedings varies depending on whether the case is insignificant according to the law, or whether it can be recognized as such by the court.

The main requirements for the plaintiff's motion for consideration of the case according to the rules of simplified legal proceedings were considered and the consequences of their non-compliance were determined. The consequences of the defendant's submission of a statement with objections to this form of legal proceedings are outlined and certain defects in their legal form are identified.

A systematic interpretation of procedural norms was carried out and an analysis of the practice of courts of various instances was conducted for the possibility of the court initiating consideration of a case that is not insignificant by according to the law.

It is summarized that a mandatory prerequisite for consideration of an administrative case in the order of simplified legal proceedings is the classification of this case by law in the category of insignificant or the conclusion of the court on the recognition of any other case as insignificant, with the exception of cases that are subject to consideration only according to the rules of general legal proceedings.

Key words: form of legal proceedings, simplified legal proceedings, initiation of proceedings, plaintiff's motion, court initiative.